

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí v Bratislave 27. novembra 2012 v trestnej veci odsúdeného **D. Š. pre prečin podplácania** podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdeného D. Š. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 15. novembra 2012, sp. zn. BB-3T 18/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného D. Š. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Sťažnosťou napadnutým uznesením zo dňa 15. novembra 2012, sp. zn. BB-3T 18/2010, samosudca Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. nariadil u odsúdeného D. Š. výkon trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorý bol odsúdenému uložený trestným rozkazom samosudcu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T 18/2010, zo dňa 30. júna 2010 za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd odsúdeného zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu podal priamo do zápisnice po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí odsúdený D. Š., po porade so svojim obhajcom sťažnosť (č.l. 145), ktorú do termínu konania neverejného zasadnutia bližšie neodôvodnil.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený, podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť odsúdeného D. Š. nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že vyššie zmieneným trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T 18/2010, zo dňa 30. júna 2010 bol D. Š. uznaný vinným z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. (skutok uvedený pod bodom 1/) a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (skutok uvedený pod bodom 2/) na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v predmetnom rozhodnutí.

Bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov a taktiež mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu štyroch rokov. Skúšobná doba začala odsúdenému plynúť dňa 16. júla 2010.

V zmysle § 50 ods. 4 Tr. zák. ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

- a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad,
- b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku 1, alebo
- c) ustanoviť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a ods. 4 Tr. zák., smerujúce k tomu, aby viedol riadny život.

Inštitút podmieneného odsúdenia na trest odňatia slobody vychádza z predpokladu, že už samotné odhalenie trestného činu, trestné stíhanie páchatel'a, negatívne zhodnotenie

jeho osoby a jeho konania odsudzujúcim rozsudkom, či hrozba eventuálneho budúceho výkonu trestu odňatia slobody by mali mať sami o sebe tak z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie rovnaké účinky, ktoré by inak mal výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody. Podmienečným odsúdením súd vyjadruje páchatel'ovi dôveru a zároveň mu dáva možnosť, aby sa sám svojím chovaním, bez izolácie od spoločnosti pričínil o to, že výkon podmienečne odloženého trestu odňatia slobody nebude nariadený. Tohto výsledku však odsúdený môže dosiahnuť len skutočnosťou, že bude v skúšobnej dobe, určenej mu pre túto príležitosť súdom, viesť riadny život.

Avšak v danom prípade najvyšší súd konštatuje, že odsúdený Š. nepreukázal v rámci plynúcej skúšobnej doby polepšenie, ani to, že by začal viesť riadny život. Naopak, ako to vyplýva aj zo spisového materiálu a ako to aj konštatoval súd prvého stupňa, svojím konaním dal podnet na premenu podmienečného odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia veľmi podrobne uviedol, pre ktoré skutočnosti nepovažoval nariadenú skúšobnú dobu na osvedčenie sa odsúdeného za osôh prinášajúcu, s jeho závermi sa najvyšší súd stotožňuje a v ďalšom na ne odkazuje.

Rovnako správne a v súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd, keď odsúdeného Š. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže odsúdený pred spáchaním predmetných trestných činov, za ktoré bol odsúdený týmto súdom, nebol ešte vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Na dôvažok najvyšší súd poznamenáva, že nezistil pochybenie prvostupňového súdu ani z hľadiska procesného, a to najmä v súvislosti s nariadeným zatknutím odsúdeného pre skutočnosť, že sa vyhýbal trestnému konaniu. Potom, ako bol odsúdený predvedený po jeho zatknutí pred samosudcu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a po jeho výsluchu bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, bol mu následne opatrením ustanovený obhajca (č.l. 138-139), keďže v zmysle § 38 ods. 1 písm. c/ Tr. por. jeho vzatím do väzby nastal dôvod pre povinnú obhajobu. Na verejnom zasadnutí prvostupňového súdu, ktoré sa konalo dňa 15. novembra 2012 a na ktorom bolo rozhodnuté o neosvedčení sa odsúdeného, bol prítomný aj obhajca odsúdeného Š. (č.l. 143).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 27. novembra 2012

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová